

kommunale Selvstyre. De, der have Tillid til det kommunale Selvstyre, stemme for Ændringsforslagene Nr. 6 og 7, og de, der ikke have det, stemme anderledes.

Ændringsforslaget Nr. 8 gaar kun ud paa, at „Sogneraadet“ bliver omskrevet til „Kommunalbestyrelsen“. Det er altsaa kun en Redaktionsændring. Dernæst kommer der et Ændringsforslag af et Flertal, som nok selv vil motivere det, og jeg skal derfor forbigaa det. Jeg skal kun sige, at hvis det vedtages, er Bestemmelsesretten taget bort fra Sognekommunerne og til en vis Grad lagt over paa Amtskommunerne, og vi faa jo nu at se, om det bliver saaledes.

Under Nr. 11 stiller Mindretallet under Nr. 6 og 7 et Ændringsforslag om, at sidste Punktum i 7de Stykke af § 21 udgaa. Det er en nødvendig Følge af det foregaaende.

Saa kommer der et Ændringsforslag af hele Udvalget under Nr. 12, som gaar ud paa, at naar Vejene ere ryddede for Sne, og Motorvognene have Lyst til at køre — og det have de jo nok, saa snart de kunne komme til det —, maa de ikke køre forbi et Køretøj, hvor Vejen er kastet saa smal op, at det næsten er umuligt at komme forbi hinanden, men de skulle køre noget tilbage, indtil der bliver passende Plads til at køre forbi. Der er ganske vist kommet et Par meningsløse Ord ind, idet der staar: „naar de møde eller indhente“. Ordet „indhente“ maa gaa ud, for naar en Automobilist indhenter en Vogn, skal han jo ikke køre tilbage, saa skal han ganske rolig køre videre, til Vejen bliver saa bred, at han kan komme forbi. Men dette Ord kan jo komme ud igen, naar vi faa sat et Udvalgsmøde inden tredje Behandling.

Endelig kommer jeg saa til den sidste Paragraf, hvortil der er stillet Ændringsforslag, nemlig § 34. Her har jo Landstinget sat den Bestemmelse ind, at en Del af Motorvognene fremtidig skulle svare en Afgift. Men medens nu Landstinget ganske vist ved anden Behandling havde taget alle Motorvogne med, fik de Ministeren til ved tredje Behandling at stille et Forslag, som kun tog en Del med, nemlig dem, man kalder Luksusmotorer. En Del af os have ment. . . (Uro i Salen. Formanden ringer). Ja, det kan gerne behøves at bruge Klokken, for der er rigtignok megen Samtale her bagved. Jeg er saa nogenlunde vis paa, at dersom det store Flertal af Befolkningen her i Landet sad her og hørte paa Diskussionen, vilde de

høre efter med Opmærksomhed, men det ser jo ud til, at Rigsdagsmændene ikke interessere sig saa meget for denne Sag. Det er maaske, fordi der bliver sagt saa meget herinde ved mange Lejligheder. Jeg skal imidlertid fortsætte Omtalen af Ændringerne til § 34. En Del af os har ment, at det er forsvarligt at lægge Skat paa alle Motorvogne, idet det helt igennem er et moderne Køretøj, som neppe er fremkommet til Dags Dato, fordi det er billigere end andre Køretøjer, eller for at tjene Befolkningens Interesser, men for at tjene dem, som have Raad til at anskaffe Motorvogne, eller som gøre det, fordi de tro derigennem at kunne slaa Mønt. De, der bekoste disse behagelige Køretøjer til sig selv og deres egen Familie, have maaske ingen Indtægt af dem, kun Behageligheden. Men der er en hel Del, der anskaffer Automobildrosker — der er vist dannet et Selskab i den Retning — maaske ogsaa Hotelvogne, og hvad det nu er, og dem har Landstinget ved tredje Behandling — ikke ved anden — ment, at der ingen Skat skulde lægges paa. Ligeledes skulde der heller ikke lægges Skat paa de Automobileer, der anvendes som Lastvogne. Her har som sagt en hel Del, et Flertal, været af den Mening, at det var forsvarligt at lægge Skat paa dem alle, idet Automobileerne slet ikke ere særlige Nyttekøretøjer endnu, men kun Luksuskøretøjer. Dette gælder selv Lastvogne. De bruges ingenlunde, fordi man tror, de ere billigere at køre med end andre Vogne, men fordi det er et nyt Køretøj, som de synes, de skulle prøve. Gælder dette maaske ikke særligt om Varevognene, saa gælder det om Personvognene. Jeg saa for nogen Tid siden en Artikel i Regeringsbladet „Politiken“, hvor det blev fremhævet, at de fleste havde Lyst til at komme ud i disse behagelige Køretøjer, hvor de sad saa dejligt og vuggede, og derfor fik Automobildroskerne mange flere Passagerer. Men under saadanne Forhold er der ingen Grund til at skaane dem for Skat, naar vi endelig skulle have en Skat paa disse Køretøjer, og det er jo baade Regeringen og Landstinget gaaede ind paa. Der er særlig et Moment, der maa komme med i Betragtning.

I den samme Artikel i Bladet „Politiken“ stod der en Oplysning om, hvor mange Bøder Chaufførerne have maattet betale i et Aar. Jeg tror, det var fra 1. August 1908 til 1. August 1909, og jeg er nogenlunde vis paa, at nu er Tallet gaaet fremad, saa at det for Aaret fra 1. August